

Kjøbenhavn, uagtet vi til at forsvare Kjøbenhavn ikke havde Andet end et meget ringe Antal Soldater, der rigtignok gjorde Broderparten af Arbeidet, og nogle Borgere, der tog Broderparten af Vren. Saa blev Kjøbenhavn atter truet i 1700, ja truet, men ikke taget. Indtaget blev den i Virkeligheden først i 1807, da Kjøbenhavns Befæstning var bleven over halvandet Hundrede Aar gammel, og den ikke længere svarede til Udviklingen hverken i Krigskunst eller Artillerikunst. Ja, saa kaldt den efter et Forsvar, som jeg ikke nærmere skal karakterisere. Altsaa, Kjøbenhavns Befæstning har meget godt kunnet forsvare sig, og der har altid blandt dem, som forstod sig paa Tingene, været Stemmer, som hævede sig for, at Kjøbenhavn burde befæstes, og at det var den vigtigste af alle de Foranstaltninger, som kunde træffes til at sikke Landets Eksistens. Den siges at være Befolkningen imod; ja desværre, der er reist imod denne Foranstaltning en Agitation, ved hvilken man ikke altid har forsmået at benytte de mindre gode Instinkter hos Nationen til at tale imod Kjøbenhavns Befæstning. Jeg tror, at denne opagiterede Stemning mod Kjøbenhavns Befæstning vil som enhver anden Stemning, der væsentlig har sin Rod i Agitation, bryde sammen en Gang i sig selv; den vil en Gang staa om til stor Forbauelse for dem, der nu staa i Spidsen for, hvad de tro er Folkets bevidste Mening. Det ærede Medlem sagde, at, naar Folket ikke havde Tillid til Kjøbenhavns Befæstning, kunde den Ingenting hjælpe. Jo, saamænd kan den saa, naar blot de, der skulle forsvare den — men det er hverten det ærede Medlem eller hans Mandanter til at tale imod Kjøbenhavns Forsvar — have Tilliden.

Fermansen: Uagtet jeg allerede ved en tidligere Behandling har udtalt min Tilstemning til Hovedprincippet i nærværende Lovforslag og mine Betragtninger over de politiske Omstændigheder, under hvilket det er fremkommet, og som efter min vedblivende Mening ikke giver noget Haab om, at der kan komme noget Resultat ud af det, skal jeg dog tillade mig at bede om at faae Tid og Taalmodighed hos det ærede Thing til endnu at fremkomme med nogle saa Bemærkninger. Forslaget, som det er lagt frem, og som det ligger for, har jeg adskillige Betæneligheder ved, som jeg ikke har anset det paa nogen Maade for nyttigt at tænke paa at give Udtryk i Endringsforslag under de nærværende Forhold, hvorunder vi føre disse Forhandlinger; men, som sagt, jeg har disse Betæneligheder og kan ikke godt Andet end nævne dem. Den første er

den, at uagtet det ser ud, som om her stilledes mindre Krav til Finantserne, som om man havde slaaet Noget af paa de Krav, man hidtil har anset for nødvendige, saa anser jeg det ikke for en heldig Tanke, der er udtrykt deri; thi man aabner saaledes Mistanke om, hvad der skjuler sig bagved, og giver Fantasten Leilighed til at udmale alle disse Millioner, som ville blive den nødvendige Følge af det, man nu har begyndt. Det er i den Henseende ikke nogen heldig Sætning, der er bleven udtalt, at saar man først begyndt, kan man nok fortsætte. Det, der bedst tjener en Sag som denne, er vistnok, at man ser klart og bestemt, hvad der trænges til, og for hvor Meget dette lader sig udføre. Det er selvfølgelig umuligt saaledes i det Enkelte at sikre sig mod, at Bevillingerne kunne overskrides noget, men man bør dog kunne overse den Sum, man endelig vil bevilge dertil. Det er min første Indvending mod Forslaget. Den anden Indvending mod dette Forslag, som det nu ligger for, er, at man paa Forslag af det ærede Udvalg har opgivet det befæstede Punkt i Sjælland. Nu veed jeg nok, at man kan sige: Ja, Sjænder, der truer derovre, kan i hvert Tilfælde kunne komme fra en enkelt Side, hvorimod Sjænderne, der true her, kunne komme fra flere Sider; men til Trods for, at det ogsaa er min Mening, at det sandsynligste er, at under et eventuelt Angreb paa vort Lands Selvstændighed et Angreb vil ske netop paa Sjælland og Kjøbenhavn, kunne vi dog ikke aldeles udelukke den Betragtning, at det er sandsynligt, at et Angreb paa Sjælland og Sjælland kan føres samtidig, og saa længe vi skulle have en Hærstyrke derovre, forekommer det mig at være noget betænkeligt, at samme Hærstyrke ikke har et eneste befæstet Punkt at ty tilbage til. Min tredje Betænelighed ved Forslaget er den Maade, hvorpaa man vedblivende foreslaar at tage Pengene, dels af vort aarlige Overskud og dels af vor Beholdning. Jeg har tidligere udtalt mig derom: saalænge Regjeringen haardnakket vedbliver med dette Forslag, lægges der ganske vist ogsaa en Hindring — og ingenlunde af de mindste — i Veien for, at der kan komme Noget ud af det, og det ingenlunde med Urette. Det ærede Medlem, som talte fra Sekretærpladsen (Madsen), har vist ingenlunde Uret i, at hvis Alt, hvad vi nu have som Overskud, hvis vor hele Beholdning skal anvendes i denne ene Retning, hvad bliver der saa tilbage til de andre nødvendige Reformere, som vi heller ikke kunne udsætte i længere Tid? Det vil jo ingenlunde efter min